

at Regeringen vil gaa videre ad den Vej, den her er slaaet ind paa, og jeg tilsiger den i øvrigt, saaledes som alt er udtalt af mit Partis Ordfører, Socialdemokratiets Støtte til det Arbejde, som den ved de Programudtalelser, der bleve fremsatte af den højtærede Konseilspræsident, har antydet at ville tage op.

Halsted: I min Tale den 20. f. M., som indirekte gav Anledning til Minister-skiftet, fremsatte jeg enkelte almindelige Krav. Jeg tror, at man kan sige, at det er Krav, som man kan stille til en hvilken som helst Regering, og skønt vi nu have faaet en ny Regering og staa overfor et nyt foreliggende Finanslovsforslag, vil jeg dog gaa ud fra, at det, der den Gang blev fremført af rent saglige Betragtninger, maa blive gennemset af dem, der nu have overtaget Styret, og at det derfor ikke vil være nødvendigt at gentage det udover at nævne Hovedpunkterne.

Det første, jeg mente, man maatte kræve — og det er nu til Evidens godtgjort, at det er nødvendigt — var, at man, som jeg mange Gange har fremført Ønske om, fik en planlagt Finansstyrelse, hvis Grundfundament var, at man ikke forlangte nye betydelige Reforme gennemførte, uden at man samtidig anviste, hvorfra de forøgede Udgifter dertil skulde tages. Dette, som var Grundtanken i mine Ord, synes jeg, var et rimeligt Ønske. Selv om der ellers kan være mange Ting i den nye højtærede Finansministers Tale, som jeg ikke er klar over i dette Øjeblik, tror jeg dog for dette Punkts Vedkommende, at det var ogsaa hans Mening.

Det næste Punkt i min Tale — et Punkt, som vakte nogen Misnøje — var Kravet om den Udrensning, som der har været saa megen Tale om. Jeg skal ikke her komme nærmere ind derpaa. Det viser sig nu for Resten, at der synes at være Iver derfor fra alle Sider. Om end jeg ikke er i Stand til at overskue, paa hvilken Maade Udrensningen skal ske, skønner jeg dog ikke, at jeg med mine Ord sagde andet, end hvad man i Virkeligheden ønsker her og navnlig ønsker ude i Landet.

Dernæst henstillede jeg til Ministeriet at komme bort fra den fordærvelige Ministernepotisme, der hovedsagelig var indført af og praktiseret af Alberti, og som formentlig efterhaanden delvis havde smittet de forskellige Administrationsgrene. Jeg udtalte det Haab, at Administrationen fremtidig vilde forstaa, at der skulde

være streng Retfærdighed i Forfremmelser og Embedsbesættelser, saaledes at ikke den paagældende Persons politiske Stilling, men ene hans Anciennet og Kvalifikationer kom i Betragtning. Jeg finder her Anledning til at anføre en Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident i hans Programtale, fordi jeg tror, at det er godt, at den bliver gentagen, jeg agter at slutte mig til den. Udtalelsen lyder omtrent saaledes: Domstolenes berettigede Omraade bør i det hele ikke indskrænkes, det gør ikke paa mig noget gunstigt Indtryk at se juridiske Professorer udtale uforgribelige Meninger om Spørgsmaal, som rettelig kunne afgøres ved Dom. Alle vide, at der sigtes til de juridiske Professorers Udtalelser om Privatbankens Forhold, og jeg slutter mig til denne Udtalelse. Jeg skønner ikke, at det er heldigt, at det juridiske Fakultet overfor dem, der ere i Stand til at skaffe sig en saadan Vejledning, afgiver saadanne Erklæringer. Det er et Domsspørgsmaal og bør vedblive at være det.

Dernæst tillod jeg mig at hendrage Opmærksomheden paa, at man bør benytte dansk Arbejde i videst mulig Udstrækning, og at Bestræbelsen herfor selvfølgelig først og fremmest bør udgaa fra de forskellige Ministerier og Administrationer. Jeg udtalte, at der synes at være en stærk Tendens til at imødekomme dette Krav, og jeg hævdede, at det af Hensyn til den om sig gribende store Arbejdsløshed var nødvendigt i saa stærk en Grad som overhovedet muligt at slaa ind derpaa. Jeg nævnede ved den Lejlighed „Scandia“ — det er altsaa Trafikministeren, disse Bemærkninger nærmest vedkomme —, og at der ikke paa Finanslovsforslaget var opført Bevilling til Bygning af nye Vogne. Da der endnu mangler et betydeligt Materiel til Godstrafikken, henstillede jeg, at man fik denne Mangel rettet ved anden Behandling, idet vi ikke vare tjente med, at „Scandia“ ikke blev i Stand til at levere, hvad vi have Brug for, da vi derved igen prisgives det udenlandske Marked, hvilket vilde være saa meget mere uheldigt, som det af de Beregninger, der i Fjor bleve forelagte Finansudvalget, ikke alene fremgik, at „Scandia“ var fuldt leveringsdygtig, men at dets Vogne tillige vare billigere, end vi ellers kunde købe dem, hvilket er en meget væsentlig Ting.

Jeg omtalte ogsaa Parlamentarismen og hævdede, at set fra vort Standpunkt nytter det ikke meget, at der, saavel af Regeringen som af de forskellige Fraktio-